

_RTS S_NT_ MÒNIC_

VAGINA DENTATA ORGAN: **THE LONDON PUNK TAPES**

Del 15 de juliol al 26 de setembre del 2010

Dossier de Premsa

Una producció:

Arts Santa Mònica - Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació

Amb la col·laboració de:

ELPUNT

ç

Arts Santa Mònica 2010

VAGINA DENTATA ORGAN

THE LONDON PUNK TAPES

ARTS SANTA MÒNICA: ESPAI ARXIU (PLANTA 00)

Entre el 1976 i el 1977 Jordi Valls va gravar en directe —en 9 cintes de casset— alguns dels primers concerts punk que es van fer a Londres. En aquestes cintes hi ha enregistrat el so més contracultural, subversiu i genuí del punk: The Sex Pistols, The Clash, The Damned, Subway Sect, Billy Idol & Generation X, The Slits, Buzzcocks. El punk és un fenomen amb un impacte radical en el rock i la moda anglosaxona, i ara també arreu del món.

L'aspecte més interessant del punk és la seva energia vital, visceral, i la demostració que l'únic important és la intenció, el poder de la imaginació, i res més. So, fotografies, un audiovisual amb iconografia punk de Franc Aleu-Urano Films i una instal·lació són els elements que ens apropen a aquesta actitud rebel i compromesa amb el seu temps.

CONCEPTE DE L'EXPOSICIÓ: JORDI VALLS amb Franc Aleu, Pedro de Cos, Marc Valls i Marc Viaplana

INAUGURACIÓ 14 DE JULIOL DE 2010, A LES 19H

EXPOSICIÓ OBERTA DEL 15 DE JULIOL AL 26 DE SETEMBRE DE 2010

ARTS SANTA MÒNICA: ESPAI ARXIU (PLANTA 00)

UNA PRODUCCIÓ: ARTS SANTA MÒNICA - DEPARTAMENT DE CULTURA I MITJANS DE COMUNICACIÓ EN COL·LABORACIÓ AMB EL PUNT.

LLISTAT D'OBRA

Enregistrament en casset dels concerts en viu dels següents grups:

- The Sex Pistols. 20.9.1976, 100 Club Oxford Street, London (festival punk).
- The Clash. 20.9.1976, 100 Club Oxford Street, London (festival punk).
- The Clash. 16.10.1976, University of London.
- The Clash. 29.10.1976, Fulham Old Town Hall, London.
- The Damned. 2.11.1976, Hope & Anchor, Islington, London.
- Subway Sect. 5.11.1976, Royal College of Art, London.
- The Clash. 5.11.1976, Royal College of Art, London.
- The Sex Pistols. 15.11.1976, Notre Dame Hall, Soho, London.
- Generation X. 21.12.1976, The Roxy, Covent Garden, London (inauguració del local).
- The Clash. 11.3.1977, The Coliseum, Harlesden, London.
- The Slits. 11.3.1977, The Coliseum, Harlesden, London (primera actuació).
- The Buzzcocks. 11.3.1977, The Coliseum, Harlesden, London.
- Subway Sect. 11.3.1977, The Coliseum, Harlesden, London.
- The Clash. 1.5.1977, Civic Hall, Guildford.
- Subway Sect. 1.5.1977, Civic Hall, Guildford.

CRÈDITS EXPOSICIÓ

EXPOSICIÓ:

- Concepte: **JORDI VALLS** amb Franc Aleu, Pedro de Cos, Marc Valls i Marc Viaplana
- Coordinació: Fina Duran i Ester Martinez.
- Vídeo: Franc Aleu / Urano [inclou imatges filmades per Erika Lust / Lust Films; i el vídeo *Orsini* de Marc Viaplana].
- Enginyer de so: Pedro de Cos.
- Digitalització: Jordi Bonet / Oido.
- Equip tècnic: Xavier Roca, Eulàlia Garcia, Marc Ases, Luis Bisbe, Juan Carlos Escudero, David Garcia, Juande Jarillo, Pere Joval, Xesco Muñoz.

- Agraïments: Paco Alvarado, Rosa Arruti, Monte Cazazza, Ester Cutillas, Toni Fortuny, Morfi Grei, Irene Guga, Eliseu Huertas i Cos, Mike Ibañez, Charles Malson, Memi March, Antoni Mateu, Jordi Mustieles, Genesis P-Orridge, Magda Redondo, Pau Riba, Cecília Soler, Oriol Soler, Guim Valls, Roc Valls, Dana Vilà, Arturo Xalabarder.

- Agraïments especials: Ben Browton, Ray Burns, Hannah Collins, Paul Cook, Salvador Costa i Montse Ferré, Martin Costello, Xavi Cot, Rich Defame, Raf Edmonds, Jean Genet, Vic Godard, Daisy Hugh, Jeff Jacquin, Tony James, Erika Lust / Lust Films, Shane MacGowan, Malcolm McLaren i Vivienne Westwood, Shreen El Masry, Julius Name, Mercedes Padilla, Mark Perry, Jamie Reid, Silvia Resorte, Tricia Ronane, Nils Stevenson, Ray Stevenson, Katie Szolnoki, Rosa Tharrats i Carolina Caralt / CROMMORC, Lucy Toothpaste, Ari Up, Zeus Valls, Zoë Valls i Marc Folch, Katy Vives Phipps –Iefreak– i Rai Escalé, Hellen Wellington-Lloyd. THE SEX PISTOLS, THE CLASH, SUBWAY SECT, THE SLITS, THE DAMNED, THE BUZZCOCKS, GENERATION X, THE BROMLEY CONTINGENT, *SNIFFIN' GLUE*.

The London Punk Tapes

JORDI VALLS

Punk? El 1976 els joves londinencs cridaven: "A la merda!" Els filòsofs, sociòlegs i psicòlegs, que sempre busquen una llarga explicació intel·lectual, cercaven un pretext per definir un nou moviment amb paraules sofisticades escrites des de la seguretat i el confort de les seves cases. Punk és el carrer dels suburbis amb excrements i pixats de gos. Rostres sense futur, guerrilles urbanes amb guitarres i navalles. Havia de passar per trencar l'estat apàtic en què es trobava el rock, juntament amb la violència i la monotonia de tota metròpoli. L'actitud i el so del punk són agressius, amfetamítics, més que una orgia és una massacre. Es va canviar la serra mecànica per la guitarra elèctrica com a instrument de destrucció. La simbiosi dels fans i els conjunts de música era perfecta, nihilista, amb un desig ocult de cremar la ciutat. El punk vol esgarrapar amb unghes el fons de la nafra i arrencar i escopir el pus per llençar-lo sense cap escrúpols contra tota autoritat i institució estatal.

El punk és un fenomen amb fort impacte radical dins el rock, amb el resultat extrem dels Sex Pistols. El nom d'aquest conjunt de música ens parla de sexe i violència, embolcallat d'anarquia. Era el temps en què la gent de la Baader-Meinhof era assassinada "per suïcidi" a la presó.

Aquestes gravacions, inèdites fins ara, mai no havien estat escoltades en públic.

Altament, de la mà de l'enyorat Malcolm McLaren i de la Vivienne Westwood era fàcil preveure el gran màrqueting comercial que en un futur proper ens queia a sobre, fins i tot arribant a la "high fashion" més extraordinària.

A Londres, l'estiu de 1976, esclaten els "riots", uns forts disturbis urbans contra la policia durant el carnaval del barri de Notting Hill. Un any després, les festes al carrer per tot el Regne Unit per celebrar el vint-i-cinquè aniversari d'Isabel II, reina d'Anglaterra, coincideixen amb les revoltes antifeixistes del barri de població negra de Lewisham, al sud de Londres, i amb la mort inesperada d'Elvis Presley. Una gran metàfora.

Entusiasmats per aquesta explosió urbana, em vaig llençar al carrer a enregistrar en viu les actuacions d'aquests conjunts: Sex Pistols, The Clash, The Damned, Subway Sect, Generation X, The Slits i The Buzzcocks. Aquestes gravacions, que són les que es poden escoltar a l'exposició han estat inèdites fins ara, mai no havien estat presentades en públic.

El més enriquidor del punk és la seva energia vital, visceral i, alhora, la demostració que qualsevol persona, encara que manqui de talent ortodox, pot agafar una guitarra, un pinzell, un martell, una escarpra, una càmera fotogràfica o de cinema i fer el que es proposi fer. L'únic que és important és la intenció, la força de la imaginació. Res més. Gràcies Malcolm McLaren.

Jordi Valls

"THE LONDON PUNK TAPES"

Arts Santa Mònica, per obra de Vagina Dentata Organ, presenta l'original i inèdit "The London Punk Tapes", l'arxiu de cassetts amb música original dels grups punk The Clash, The Damned, Subway Sect, The Sex Pistols, Generation X, The Slits i The Buzzcocks, que Jordi Valls enregistrarà en directe, gravadora al coll —abans que aquests grups fossin gravats en estudi—, en els antres urbans i dels barris suburbials de Londres en l'explosió punk del 1976 i 1977. A la vegada l'arxiu documental personal d'aquella explosió (cartells, fulls volants, programes, fanzines, revistes, retalls de diari, fotografies, entrades dels concerts, etc.) ha servit perquè, conjuntament amb l'artista multimèdia Franc Aleu, es produís un vídeo d'art, collage d'imatges, que es projecta en 7 pantalles al mateix temps que s'emet la música enregistrada amb la qualitat tècnica del directe del moment; i, a la vegada, amb el material documental, s'ha fet, amb el grafista Marc Valls, germà d'en Jordi, el llibre-catàleg de mateix títol: THE LONDON PUNK TAPES. L'artista català franc-tirador Jordi Valls (1945), d'exili voluntari del franquisme, residí a Londres del 1969 fins el 2007 i, com tants altres joves del moment, visqué la revolta a través de la música i l'art. A partir de la música electrònica i industrial de grups com Throbbing Gristle i Whitehouse s'introduí a l'underground anglès i tot seguint l'actitud punk del "fes-t'ho tu mateix", que permetia que tothom es llancés al carrer, inicià les edicions de Vagina Dentata Organ amb sons de no-música trobada. Són obres audibles, més que sonores, on els sons són transformats en sons metafísics i, a la vegada, en escultures o objecte-disc amb iconografies fetitxistes reelaborades visualment per Marc Valls. Discos penjats a la paret o audicions adreçades a l'inconscient automàtic irracional. L'escassa obra d'aquest artista fill dels punks es redueix als impactants cants als instints bàsics de sexe i violència a *Music for the Hashishins*; als precés per al famós suïcidi col·lectiu de la secta del reverend Jones *The Last Supper*; a l'exercici rítmic físic dels tambors de Calanda a *The Triumph of the Flesh*; a la ranera i els gemecs de l'orgasme per a una necrofilia envers Marylin i Elvis a *Cold meat / Eros & Thanatos*; i el so d'una Harley Davidson a *Un Chien Catalan*, entre d'altres. També va exposar una sola vegada a Grenoble (2000) en el marc de "Coup de grâce, la poésie comme connaissance objective", 4 5 un conjunt de teles de retrats metamòrfics de "top-models", pintades amb la pròpia sang de l'artista i tirades pel terra al mig de la galeria. L'obra de Valls, un nihilista fascinat per la destrucció per la destrucció, manifesta un desig de "castrar" una societat uniformada, avorrida i pedant amb la realitat de la realitat. Els punks, Vagina Dentata Organ i els dos germans Valls són l'altra cara del "cal ser radicalment moderns" per a una utopia il·lustrada quan arribaria al dia (on som) que tothom i qualsevol podria crear i editar en la cosmòpolis. A l'anvers de la "il·luminació" dels joves *rimbaud*, "l'infern"; al costat del "vident" amb rostre "d'àngel en exili" (de Verlaine), "el meu contemporani, el meu castrador" (de Pasolini). Drogues, sexe i violència que s'escapaven de les sinestèsies vocàliques de la bohèmia simbolista al dinovè per anar esclatant, de nou, en la nit dadà, l'antipintura surrealista i la respiració de la música punk.

La fatiga pre-post-moderna que tota revolta acaba en "isme", propiciarà un art radical que, a les acaballes de l'art mateix, abandona el concepte per gemegar i insultar sense proposició. El punk fou el "grau zero" de la música i l'art que es constituïen com una antimatèria, feta de fàstics i podridures, enfront de les radicalitats formals seriades. El punk obrí la politització ni a la dreta ni a l'esquerra, sinó en batalles campals contra l'extrema dreta que és tot sistema. El dolor s'exhibia en fotocòpia cremada, un sadomaso adolorit per l'estretor del marxisme. Les lletres punk són proclames polítiques de ràbia. En aquell marc d'agonia de les ciutats postindustrials, de falta de perspectiva per als joves i de revolta juvenil, els sintonitzadors permetien l'autonomia electropunk sense acadèmia i corrien les caràtules d'autoedició i l'intercanvi de cintes sense mercat. La música no mor. I la societat industrial moribunda fou ocupada per independents, autodidactes i amateurs, salvatges i gossos de ciutat, que al cap de poc convertirien la merda i la podridura en or, com Rimbaud. A Catalunya, el dictador acabava de morir i els festivals de música (Canet rock), més psicodèlics, laietans i massius —amb proclames a favor de l'amnistia, l'autonomia i la llibertat—, contrarestaven amb el nihilisme polític dels partidaris de la ruptura i els seqüenciadors i audiogeneradors de primera generació de canvi de sistema. La merda també es convertí, sense alquímia, en or.

VICENÇ ALTAIÓ
director d' Arts Santa Mònica

_RTS S_NT_ MÒNIC_

VAGINA DENTATA ORGAN:

THE LONDON PUNK TAPES

Concepte: **JORDI VALLS**,

amb Franc Aleu, Pedro de Cos, Marc Valls i Marc Viaplana.

EXPOSICIÓ-ARTS SANTA MÒNICA – Espai Arxiu (PLANTA 00)

Presentació a premsa, 14 de juliol del 2010 a les 17H

Inauguració, 14 de juliol del 2010 a les 19H.

Exposició oberta del 15 de juliol al 26 de setembre del 2010

Una producció:

Arts Santa Mònica

Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació

Amb la col·laboració de:

EL PUNT

Per a qualsevol aclariment, entrevistes, imatges, no dubteu a contactar-nos:

Neus Purí

T 93 556 53 14 (directe) - 93 316 28 10 ext.13441 npuritic@gencat.cat comunicació i premsa **Arts Santa Mònica**

Cristina Suau

T 93 316 28 10 ext.13442 csuau@gencat.cat comunicació i premsa **Arts Santa Mònica**
